

[Finansministeren.]

om procedure og alt muligt andet, og jeg takker ham da også, fordi han ikke på forhånd sagde, at han ville stemme imod denne udskrivningsprocent. Han brugte vendingen, at han ikke ville have lod eller del i den, og det betyder vel, som hr. Poul Schlüter sagde, at han vil holde sig fri af ethvert ansvar for beskatningens størrelse. Dermed tager man jo et ansvar for en anden finanspolitik end den, som er regeringens, men bare det at holde sig fri er dog noget andet end at gå imod.

Hr. Ømann var inde på, at der ikke bliver taget hensyn til pris- og indkomstudviklingen. Det er jo netop det, der forsøges ved, at vi her for første gang står over for at regulere fradragene i overensstemmelse med prisudviklingen og dermed også i nogen grad i overensstemmelse med indkomstudviklingen. Personfradraget forhøjes, og intervallerne udvides inden for den progressive beskatning i overensstemmelse med den prisudvikling, der har fundet sted.

Jeg vil gerne takke de tre regeringspartiers ordførere for deres tilslutning til lovforslaget og deres tilslutning til, at vi her i foråret, i sommer, gør vort arbejde færdigt og vedtager udskrivningsprocenten.

Så var der en enkelt betragtning til, som hr. Grünbaum var inde på, om folkepensionsbidragets forhøjelse ikke skulle skubbe skatteloftet højere op, idet hr. Grünbaum åbenbart var bange for, at der var nogen, der kunne slippe for den høje progressive beskatning som følge af det højere folkepensionsbidrag og den bestemmelse om skatteloft, som vi har i vor skattelovgivning.

Jeg har givet skatteudvalget oplysninger herom. Hvis vi vælger 91 som udskrivningsprocent, bliver den højeste progressive sats 41,5 pct. eller lige deromkring, og vi får et folkepensionsbidrag på 4. Det giver 45,5 pct. I skatteloftsbestemmelsen siges det, at ingen indtægtsandel må beskattes med mere end $66\frac{2}{3}$ pct., og det vil sige, at den yderste del af indtægterne kun kan blive beskattet til staten med inkl. folkepensionsbidraget 45,5 pct. Derved er der plads til en kommunal skatteprocent på ca. 21, og med de bestræbelser, vi har i gang for en udjævning mellem kommunerne, skulle vi dog gerne kunne få plads til alle, når der er plads til en kommunal skatteprocent på 21.

Jeg håber ikke, at der er kommuner, der kommer over 21 pct. i næste skatteår, når de nye byrdefordelingsregler er gennemført, og jeg tror heller ikke, at materialet, som er til rådighed for folketinget, viser, at nogen skulle komme over 21 pct.

Hvis vore politiske forhandlinger og møder i sommer skal dreje sig om andet end fastsættelse af udskrivningsprocenten, og hvis vi skal undgå usikkerhed i udlandet om landets økonomiske forhold, således at vi kan få nogen støtte til at bekæmpe vort betalingsbalanceunderskud eller i hvert fald til at dække det ind, tror jeg, det er vigtigt, at vi gør arbejdet færdigt, mens vi endnu er sammen, og ikke udskyder afgørelsen til enten en septemberdag eller til de 4 arbejdsdage, der kunne være til rådighed i oktober.

Grünbaum: Det er beklageligt, at vi nu har fået både regeringspartierne ordførers og finansministerens ord for, at folketinget ikke kan få de fornødne oplysninger ved behandlingen af landets vigtigste skattelov, fordi det vil medføre uro; man vil ikke i udlandet kunne have tillid til kronen, blev der sagt. Det er måske mere regeringen, man ikke har nogen tillid til. Det forekommer helt usandsynligt, at en rimelig og naturlig behandling af disse lovforslag i det danske folketing skulle kunne give anledning til, at man i udlandet opfattede Danmarks økonomiske situation på en sådan måde, at der var grund til at have mistillid til den danske krone; så må der i hvert fald ligge noget dybere bagved. Hvis det skulle kunne give anledning til mistillid over for den danske krone, må det jo være simpelt hen en mistillid til, at den regering, der sidder her i dag, er i stand til at føre en økonomisk politik, sådan at tilliden kan bevares. Man tør altså simpelt hen ikke engang gennemføre en normal behandling.

Jeg kan ikke tro, det er rigtigt. Derimod kan jeg levende forestille mig, at finansministeren og statsministeren og økonomiministerne meget gerne hurtigst muligt vil have denne sag afgjort, sådan at den ikke ligger som en eventuel stridsmulighed mellem de tre regeringspartier. Jeg forstod i hvert fald på hr. Jens Foged, at han havde megen sympati for den tanke, jeg havde fremsat om, at man kunne indkalde folketingets skatteudvalg i sidste halvdel af september